

ERGÜN KAZANIR

ÖZGÜRLÜĞÜN
SINIRLARI

SIFIR
KURAL
SINIFI

ÇİZER: ASLIHAN
AKI ÇELİK

KIRMIZI SERVİSİN KURALLARI

Sabah alarmına ihtiyaç duymayan iki tür insan vardır: Biri gizli bir göreve giden ninjalar, diğeri de heyecandan yerinde duramayan çocuklar.

- Hadi ama Yiğit! Geç kalacaksın, neredesin?
- Aşağıdayım anne! Çantam tamam, suluğum içinde... Hatta şişme timsahım bile göreve hazır! Bu yıl beni bekleyen tüm maceralara hazırlıklıyım!
- Bu ne hız böyle! Sen bayağı özlemişsin okulunu.
- Özlemez olur muyum hiç!

Ama bu yıl işler biraz değişti: Taşındık! Sebebini sorarsan, ev sahibimizin oğlunun evlenesi tuttu.

"NE ALAKA?" deme sakın, çünkü kural buymuş!

Çok uzağa taşınmadık da okulum değişmedi. Ama bu taşınma hayatıma yeni bir macera getirdi: Okul servisi! Servis dediğin bambaşka bir dünya zaten. Neyse ki bu karmaşa ordusunun bir komutanı var: Şoförümüz Maksut Amca! Emekli askermiş, bu yüzden dikiz aynasından attığı tek bir bakışla bütün servisi hizaya getirebiliyor.

Okulun ilk haftaları benim için servise alışma günleri oldu. İşte yine geldil! Kapıyı her zamanki gibi güler yüzüyle Sevim Abla açtı.

Koltuğuma oturup kemerimi taktığımda gözüm ön tarafa takıldı. Orada, Maksut Amca'nın en büyük kozu duruyordu: Meşhur servis mikrofonu!

- DİİİİTT... DİKKAT, DİKKAT! Kemerini takmamış bir yolcumuz olduğunu hissediyorum. İsmi vermek istemiyorum ama adının ilk harfi **'M'** olabilir...

Ama bazen işler kontrolden öyle bir çıkıyor ki Maksut Amca'nın o meşhur **"ÇILDIRMA MODU"** aktive oluyor.

Çıldırma Modu nasıl aktifleşir?

Biri çıkıp "Amca çok yavaş gidiyorsun!" derse,

Camdan kafasını uzatmaya çalışan olursa,

Ve tabii ki, kemer uyarısı üç kez yapılmasına rağmen hâlâ koltuğunda özgürce oturan biri varsa...

Neyse ki bugünlük mod kapalı kaldı... Ama yarın ne olur, kim bilir?

Servisteki o sakın çocuk var ya, işte o benim. Maksut Amca bazen dikiz aynasından bakıp "AFERİN YİĞİT!" deyince yanaklarım kızarıyor .

Tabii Maksut Amca'nın görevi sadece bizi okula götürmek değil. Her gün bize trafik tabelalarının dilini de öğretiyor. Tabelaları anlatırken sesi o kadar ciddileşiyor ki, sanırsın bizi ehliyet sınavına hazırlıyor. Arada bir de "Hadi bakalım, kim bilecek bunu?" diye ortaya bir soru atıyor.

- DUR TABELASI!
- OKUL GEÇİDİ!
- DINOZOR ÇIKABİLİR!

Doğru cevabı veren, hanesine bir puan yazdırıyor. E, ben de genelde boş geçmem tabii. İşte yine Maksut Amca'nın mini trafik dersiyle göz açıp

kapayıncaya kadar okula varmıştık. Sınıfa adımımı atar atmaz da Mustafa önümde bitti.

- Günaydın, Yiğit.

- Günaydın, Mustafa. Yağız yok mu?

- YİNE GEÇ KALMIŞ BU ÇOCUK.

- Galiba bu yeni düzene bir türlü alışamadı. Eskiden ne güzeldi, o geç kalsa ben kapısına dayanırdım, ben geç kalsam o...

- Olsun be kanka, yine de şanslısın. En azından hâlâ aynı okuldayız. Düşünsene, ya Arif gibi başka bir şehre taşınısaydınız?

- Ah, şanslı Arif! Geçen tam on beş dakika lallak ettik. "Tatilde mutlaka görüşelim kanka!" dedi.

Tam o sırada kapıda Yağız belirdi.

- Hoş geldiniz Yağız Bey! Neredeyse Ergün Öğretmen'le kol kola girecektin sınıfa.

- Hoş bulduk, Yiğit Bey. Ben ta nerelerden yürüyüp geliyorum, biliyor musun?

- ELBETTE BİLİYORUM. GEÇEN SENE HER GÜN O YOLU BERABER YÜRÜDÜK, NE ÇABUK UNUTTUN?

Yağız'a verdiğim bu cevaba bütün sınıf kahkaha-yı bastı. Tabii ki Mustafa bu pası gole çevirmekte gecikmedi.

- Anlat bakalım kanka, eğlenceli mi servis?

- Hiç sorma Mustafa. İnan bana, Yağız'la o yolu yürümek daha eğlenceli.

- Peki, ikram falan var mı? Bize bir kere memlekete giderken otobüste kekle meyve suyu vermişlerdi ya, onun gibi.

- Yahu o şehirler arası otobüstü. Aklın fikrin yemekte!

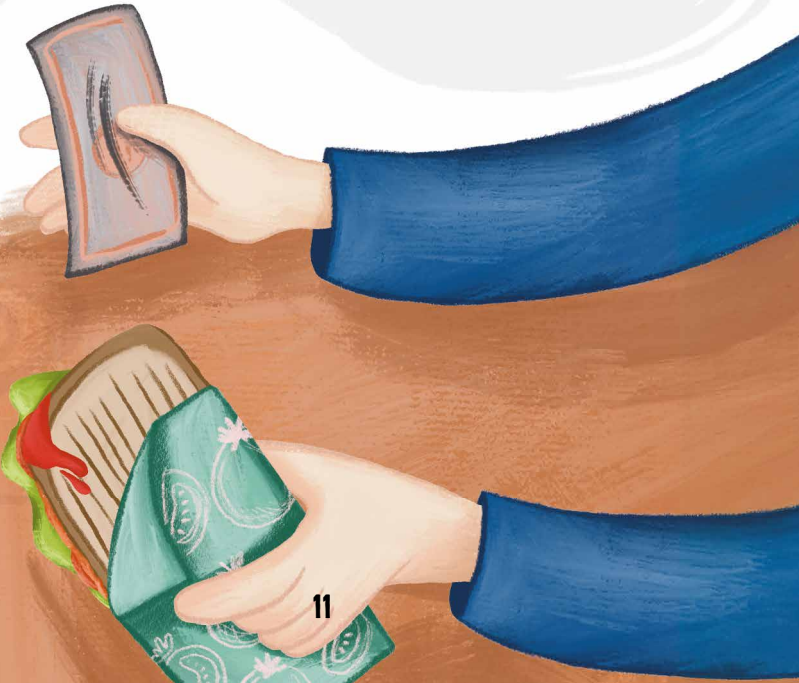
- İçinde ikram yoksa o servis sıkıcıdır arkadaş.

Mustafa, servis gibi ciddi bir konuyu bile bir şekilde yemeğe bağlamayı başarmıştı ki o sırada öğretmenimiz sınıfa girdi.

- Günaydın çocuklar! Bakıyorum da herkesin enerjisi tavan yapmış. O zaman vitesi beşe takıp güne başlıyoruz.

Ders biter bitmez soluğu doğruca kantinde aldık. Evet, evet, yanlış duymadınız: Bu yıl okulu-muza sonunda bir kantin açıldı. Ama hemen her gün tost yediğimizi falan düşünmeyin. Sadece haftada iki gün kantin hakkımız var, diğer günler beslenme çantamız görev başında. Söylememe gerek var mı bilmem ama o iki gün şimdiden haf-tanın favorisi oldu bile!

Nihayet sıra bana geldiğinde, “**Bir tost ala-bilir miyim?**” dedim. Kantinci abla para üstünü uzatınca kendimi bir anlığına cüzdanı olan, kendi alışverişini kendi yapan büyük biri sandım.

Son dersin sonunda öğretmenimiz kitap okuma saatini başlattı. İçimden **"OH BE, NİHAİYET!"** diye bağırdım. Bütün sınıf heyecanla sıraya girip kitaplığa yöneldi. Birkaç dakika içinde o cıvı cıvı sınıftan geriye sadece tatlı bir sessizlik kalmıştı. Herkes kendi kitabının kapağını aralamış, bambaşka bir dünyaya yolculuğa çıkmıştı.

Günün son zili çalar çalmaz bahçeye koştuk. Kırmızı servis köşeyi döner dönmez de sanki bir yarış bayrağı sallanmış gibi herkes kapıya hücum etti. Tam o an Maksut Amca da direksiyonun başından o meşhur bakışını yolladı. En hareketli çocuklar bile anında uslanıp kemerini taktı. Zaten o bakış havadayken başka türlü mü mümkün değildi.

Akşam eve gidince, o gün olan biten her şeyi annemle babama bir solukta anlattım. Huyumdur, içimde tutamam ki! Sonra da yatağıma uzanıp kendimi tatlı bir uykunun kollarına bıraktım.